

Arrest

nr. 74 133 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 8 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. ONRAET verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 juni 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen hebben verzoekers beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 11 augustus 2011 hebben verzoekers een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.4. Op 13 september 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 66.628 de afstand van geding vastgesteld inzake het beroep tegen de beslissingen van 30 juni 2011, aangezien geen van de partijen gevraagd heeft om te worden gehoord.

1.5. Op 21 september 2011 wordt aan beide verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

De eerste bestreden beslissing:

*"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordtaan
de genaamde A.B {...}
geboren te Skopje , op (in) 08.01.1979
van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 30/06/2011 werd door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 13/09/2011 werd door de RVV de afstand van het geding vastgesteld.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/12/2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

De tweede bestreden beslissing:

*"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan
de genaamde A.M. {...} + 3 kinderen
geboren te Shuto Orizari , op (in) 18.12.1982
van nationaliteit: Macedonië (
Ex-Joegoslavische Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 30/06/2011 werd door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 13/09/2011 werd door de RVV de afstand van het geding vastgesteld.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/12/2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de overtreding van substantieel voorgeschreven vormen aan, machtsoverschrijding, schending van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsprincipe en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen het volgende:

"Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

A/ Overtreding van substantieel voorgeschreven vormen De DVZ miskent de bewijsregeling flagrant. Zij beperkt zich tot de stelling dat verzoekers eerder economische vluchtelingen zijn dan politieke vluchtelingen, daar waar verzoekers lopende hun asielaanvraag alle stukken hebben voorgelegd waarover zij kunnen beschikken teneinde het politiek getinte karakter van hun vlucht aan te tonen. Het FOD BINNENLANDSE ZAKEN neemt haar beslissing zonder dat zij enige vorm van bewijs levert of zelfs objectieve argumenten aanreikt om haar stelling te staven. Zij baseert zich op vage artikels die zouden moeten aantonen dat er geen discriminatie meer is van de Romi. Op die manier ontstaat er een procesongelijkheid tussen verzoekers die alles moeten bewijzen en de Belgische Staat die aan geen bewijsplicht onderworpen wordt. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn bijgevolg geschonden.

"BI Machtsoverschrijding 1. Minstens is er in casu sprake van machtsoverschrijding. Een administratieve overheid dient, op straffe van onwettigheid, algemene beginselen van behoorlijk bestuur te eerbiedigen. In casu werden deze beginselen op zijn minst met de voeten getreden, en meer in het bijzonder: 1) de rechten van verdediging van verzoekers : verzoekers hebben zich op geen enkele wijze kunnen verdedigen tegen de administratieve overheid, alhoewel zij een uitgebreid verzoekschrift voor de RVVB opstelden en ook ter zitting zullen vertegenwoordigd was. Hun argumentatie werd van meet af aan beoordeeld vanuit de gedachte dat ze onjuist en met oneervolle bedoelingen werd uiteengezet. Er was dan ook geen schijn van onpartijdigheid aanwezig. 2) De motiveringsplicht : om redenen zoals eerder aangehaald is duidelijk dat het minstens een absolute plicht was voor de administratieve overheid om verzoekers duidelijk te informeren omtrent hun zienswijze en hen desgevallend om bijkomende overtuigingsstukken of bijkomende uitleg te verzoeken. 3) Het rechtszekerheidsprincipe : uiteraard heeft de werkwijze van de administratieve overheid het elementaire principe van rechtszekerheid in al zijn aspecten aangetast. 4) Zorgvuldigheidsbeginsel : de overheid is niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft op ontoelaatbare wijze met menselijke gevoelens gespeeld. De redelijkheidsnorm is hier overschreden. Dit geldt des te meer nu verzoekers ouders zijn van drie jonge kinderen en nergens anders meer terecht kunnen. Zij stellen geen enkele vorm van overlast en zijn reeds maximaal geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hun oudste kinderen lopen school in BELGIE en krijgen aldus de kans om uit het analfabetisme te ontsnappen. Hun ouders — huidige verzoekers- kregen deze kans nooit op grond van hun afkomst en etnie. Ook dit tweede middel is gegrond."

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekers de schending hiervan niet dienstig kunnen aanvoeren.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Zo verwijzen de bestreden beslissingen naar 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveren zij dat ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, dat bij het beroep hiertegen de afstand van geding werd vastgesteld en dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Met hun betoog voeren verzoekers in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De bestreden beslissingen, bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies), werden genomen nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 september 2011 het beroep van verzoekers inzake de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft verworpen.

Waar verzoekers met hun gehele betoog aldus argumenten lijken aan te voeren tegen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2011, wijst de Raad er op dat dit betoog geenszins afbreuk kan doen aan de motieven van de in casu bestreden beslissingen nu deze er enkel toe strekken vast te stellen dat de asielaanvraag van verzoekers verworpen werd, hetgeen bevestigd werd door de Raad op 13 september 2011, en dat zij zich illegaal op het grondgebied bevinden. De Raad wijst er op dat de in casu bestreden beslissingen geen uitspraak doen over hun asielmotieven, doch slechts vaststellen dat verzoekers *“langer in het Rijk [verblijven] dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of [...] er niet in [slagen] het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/12/2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.”* zodat het betoog van verzoekers in casu geenszins dienstig is.

2.5. Waar verzoekers stellen dat de administratieve overheid had moeten informeren omtrent hun zienswijze en hen desgevallend om bijhorende overtuigingsstukken of bijkomende uitleg had moeten verzoeken, ziet de Raad niet in en leggen verzoekers evenmin uit waarom de administratieve overheid in het kader van bestreden beslissingen, bevelen om het grondgebied te verlaten, om bijkomende overtuigingstukken of bijkomende uitleg had moeten vragen. Verzoekers betwisten op generlei wijze de vaststellingen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen.

Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij tekort is gekomen aan haar motiveringsplicht. Zij maken evenmin aannemelijk dat de verwerende partij na afloop van hun asielprocedure op een kennelijke onredelijke wijze zou hebben vastgesteld dat zij illegaal in het Rijk verblijven en hen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven.

2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OOPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich gehouden heeft aan zijn discretionaire marge, kan geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel vastgesteld worden.

2.7. Verzoekers achten de zorgvuldigheidsplicht geschonden doordat de verwerende partij *“op ontoelaatbare wijze met menselijke gevoelens [heeft] gespeeld”*, te meer verzoekers ouders zijn van drie jonge kinderen en *“nergens anders meer terecht kunnen.”* Zij stellen geen enkele overlast te vormen

voor de Belgische samenleving, dat hun kinderen schoollopen in België en zo de kans krijgen om aan analfabetisme te ontsnappen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Gezien het voorgaande maken verzoekers met dit betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijke onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissingen zou zijn gekomen.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekers naar voor brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER